

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/161/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214299
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214299.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/194/2012-106 zo dňa 20.12.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 1.527,65 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 305,53 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť súd prvého stupňa v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. súdneho exekútora EX 13290/2010 (povinná G. Q.).

Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, bol v omeškaní viac ako 172 dní, keď súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 30.1.2011, hoc exekučné konanie začalo 11.8.2011, rozhodol tak, že žiadosť exekútora o udelenie poverenia zamietol. On (navrhovateľ) utrpel majetkovú škodu v celkovej výške 1.527,65 eur predstavujúcu náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac už nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úver.

Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že nesprávny úradný postup okresného súdu ako dôsledok jeho nesústredenej činnosti je takej intenzity, ktorá mala za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva navrhovateľa. Nesprávnym úradným postupom súdu došlo k zmareniu jeho legitímnych očakávaní, že zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ mohol v prípade skorého rozhodnutia exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu mu zamedzil správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Akúkoľvek náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spojená s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov

spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutia adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 305,53 eur, čo predstavuje 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Martin č.k. 17Er/5137/2010 zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 21.10.2010 u súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (EX 13290/10) datovanú dňom 27.9.2010. Exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 10.6.2010 sp. zn. SR 04777/10. Ešte v ten istý deň, teda dňa 21.10.2010 okresný súd vydal uznesenie, ktorým žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Dňa 24.11.2010 podal navrhovateľ v procesnej pozícii oprávneného odvolanie voči uzneseniu, pred predložením veci odvolaciemu súdu však odvolanie podľa § 207 ods. 3 O.s.p. zobral späť, následne 1.3.2011 uznesením sp. zn. 17Er/5137/2010 okresný súd v označenej exekučnej veci odvolacie konanie zastavil. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5.4.2011. Ďalším uznesením 17Er/5137/2010 zo dňa 27.7.2011 okresný súd rozhodol o trovách exekučného konania tak, že súdnemu exekútorovi tieto trovy nepriznal.

Okresný súd vychádzajúc z výsledkov hodnotenia vykonaných dôkazov a po aplikácii hmotnoprávných ustanovení zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 (najmä ustanovení § 3 ods. 1 písm. d/, § 3 ods. 2, § 9 ods. 1,2, § 17 ods. 1,2,3, § 15, § 16), aplikáciou ustanovení § 44 ods. 2, § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v účinnom znení od podania žiadosti o udelenie poverenia), vychádzajúc aj z ust. § 45 Z.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, vyhodnotil návrh navrhovateľa za nedôvodný v celom rozsahu.

Okresný súd prioritne konštatuje nepravdivosť údajov uvádzaných navrhovateľom v návrhu. Z pripojeného exekučného spisu mal jednoznačne preukázané, že žiadosť exekútora o poverenia na vykonanie exekučnému súdu bola doručená súdnym exekútorom 21.10.2010 a ešte v ten istý deň rozhodol okresný súd o tejto žiadosti jej zamietnutím. Exekučný súd teda rozhodol v ten istý deň, t.j. v deň doručenia žiadosti o udelenie poverenia. Navyše okresný súd poznamenal, že vychádzajúc z ustanovenia § 44 ods. 2 EP lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situácie, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z označeného ustanovenia nevyplýva, žeby procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

V konkrétnej súdnej veci nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie, keďže súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol v deň predloženia tejto žiadosti. Nemohol sa preto stotožniť so skutkovým tvrdením navrhovateľa o tom, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, keď mal byť súd v omeškaní viac ako 76 dní. Okresný súd navyše dodal, že navrhovateľ v pozícii oprávneného žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom išlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, exekučný súd podľa § 45 Zákona č. 244/2002 Z.z o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a Zákone o spotrebiteľských úveroch je vždy povinný skúmať (ex offa), či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. I v konkrétnej exekučnej veci exekučný súd vykonal prieskum v zmysle § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, zistil nemožnosť výkonu exekúcie. Exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci konal riadne, všetky procesné úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného, boli vykonávané v súlade s exekučným poriadkom. V dotknutej exekučnej veci neboli preukázané žiadne prietahy - teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a následne nemal súd preukázaný ani nesprávny úradný postup, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Procesný návrh navrhovateľa na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody (navrhovateľ podľa jeho tvrdenia mal dávať objednávku na spracovanie posudku) okresný súd neakceptoval, tento dôkazný návrh na doplnenie dokazovania zamietol, keďže mu nebolo

zrejme a navrhovateľ to nepreukázal, či už zadal objednávku, kedy bude tento znalecký posudok vyhotovený, teda nemal preukázanú vôbec jeho existenciu.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, odporca náhradu trov konania síce uplatnil, ale ich nevyčíslil do 3 pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia a ani z obsahu spisu nevyplynulo, že by mu boli nejaké trovy vznikli, z týchto dôvodov odporcovi náhradu trov konania okresný súd nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

V osobitostiach vytýkal, že súd postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v jeho neprítomnosti zdôvodňujúc, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Odvolateľ poukazoval na to, že podal elektronicky na zverejnenú mailovú adresu súdu návrh na zrušenie pojednávania, o zrušenie pojednávania požiadal riadne a včas, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

Odvolateľ zvýraznil, že v žiadosti o zrušenie pojednávania uviedol skutočnosti, pre ktoré sú všetci sudcovia okresného súdu vylúčení z pojednávania a rozhodnutia veci, podľa § 15 O.s.p. Vec mala byť predložená na rozhodnutie predsedovi súdu a pre prípad, že predseda súdu má za to, že nie je dôvod pochybovať o nezáujatosti sudcu, mal podľa § 16 ods. 1 O.s.p. predložiť vec na jej pridelenie inému súdu. On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v skutkovo a právne zhodných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo

k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietáhov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi.

Súd porušil právo odvolateľa na konradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy, nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Konradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu a je zaručená aj v občianskoprávnom procese a procese pred Ústavným súdom. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal i z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám tak procesného charakteru, ako aj k odvolacím argumentáciám charakteru hmotnoprávneho vznesené navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné vyhodnotil odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, na čl. 16 spisu uvádza, že sa zaujatá necíti, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom. Navrhovateľ vo svojom podaní na výzvu súdu výslovne uviedol (na čl. 14 spisu), že súdu námietku zaujatosti podľa ust. § 15a ods. 1 O.s.p. nepodal. Za tejto procesnej situácie neexistoval zákonný dôvod na predloženie veci pre rozhodnutie nadriadenému súdu postupom podľa § 16 O.s.p. Ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa JUDr. Mária Gazdačková mala byť vylúčená z prejednanie a rozhodovania veci a navyše námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská, či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany. Navrhovateľ má vedomosť o

postoji odporcu vzhľadom na prebiehajúce konania (o hromadných žalobách v tisícoch právnych vecí) v obdobných prípadoch a doručované vyjadrenia odporcu súdom navrhovateľovi sú známe. Bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor : zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom,- využiť alebo nie. Bez právneho významu je odvolací argument navrhovateľa vytykajúci súdu prvého stupňa, že v meritórnem rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keďže okresný súd v napadnutom rozsudku o takomto procesnom návrhu navrhovateľa nerozhodoval.

Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní. Skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 17Er/5137/2010 (sp. zn. súdneho exekútora EX 13290/10), skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešponujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkovo i právne významné otázky, z ktorých vychádzal, uviedol ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval, vychádzal z rozhodovacej praxe súdov v oblasti spotrebiteľskej ochrany, ochrany práv spotrebiteľov, ako aj zo súvisiacej povinnosti exekučného súdu i v štádiu exekučného konania poskytnúť zákonom vyžadovanú ochranu spotrebiteľovi.

Vykonané dokazovanie preukázalo, že v posudzovanej exekučnej veci okresný súd rozhodoval o žiadosti o udelenie poverenia (zamietnutím) v deň jej predloženia a je jednoznačné, že tvrdenie navrhovateľa o omeškaní súdu pri rozhodovaní o žiadosti je tvrdením nepravdivým. Okresný súd rozsah dokazovania neustálil svojvoľne a sám, ale prioritne vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ navrhol priamo v návrhu na začatie konania. Súd prvého stupňa vychádzal z rozhodujúceho dôkazu, ktorým bol obsah exekučného spisu, údaje, ktoré súd prvého stupňa uvádza v písomnom odôvodnení rozhodnutia vychádzajú z pravdivých a relevantných procesných postupov v exekučnom konaní. Záver súdu prvého stupňa o nesplnení zákonných podmienok zodpovednostného vzťahu má svoje opodstatnenie. Je jednoznačné, že v posudzovanej exekučnej veci postupy exekučného súdu boli realizované v primeraných lehotách bez prieťahov. Výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne preukázali nepravdivosť skutkových tvrdení navrhovateľa.

Ďalšie odvolacie argumentácie odvolateľa nemali pri právnom posúdení veci podstatný význam.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .